

ΕΝΑ

ΕΙΜΑΙ ΒΑΜΠΙΡ. Αυτή είναι η αλήθεια. Όμως η σύγχρονη έννοια της λέξης «βαμπίρ», οι ιστορίες που λέγονται για πλάσματα του είδους μου, δεν είναι η καθαρή αλήθεια. Δε γίνομαι στάχτη με τον ήλιο ούτε ζαρώνω από πανικό μόλις δω σταυρό. Μάλιστα φοράω ένα μικρό χρυσό σταυρό στο λαιμό μου, αλλά όχι επειδή μου αρέσει. Δεν μπορώ να διατάξω μια αγέλη λύκων να επιτεθεί ή να πετάξει. Ούτε κάνω κάποιον άλλο σαν και μένα αν πιει από το αίμα μου. Ναι, οι λύκοι με συμπαθούν, όπως και τα περισσότερα αρπακτικά, κι επειδή πηδάω πολύ ψηλά, ίσως κάποιος θεωρήσει ότι πετάω. Όσο για το αίμα –αχ, το αίμα–, ναι, αυτό το ζήτημα με συναρπάζει. Και ασφαλώς μου αρέσει, αίμα ζεστό, που κυλάει όταν διψάω. Και διψάω συχνά.

Το όνομά μου προς το παρόν είναι Αλίσα Περν, δύο λεξούλες που θα διατηρήσω για δύο δεκαετίες, εκτός απροόπτου. Είμαι δεμένη με αυτό το όνομα όσο και με τον ήχο του ανέμου. Τα μαλλιά μου είναι ξανθά και μεταξένια, τα μάτια μου σαν καταγάλανα ζαφείρια που κοιτούσαν επί αιώνες κάποιο ηφαιστειακό ρήγμα. Η σιλουέτα μου είναι

λιγνή για τα σύγχρονα δεδομένα, έχω ύψος ένα και εβδομήντα, αλλά τα χέρια και τα πόδια μου είναι μυώδη – μα καθόλου άχαρα. Πριν μιλήσω, μοιάζω με δεκαοχτάχρονη κοπελίτσα, όμως κάτι στη φωνή μου, κάτι στην ψυχρότητα του τόνου και των εκφράσεών μου, που απηχούν την αωσιότητά μου, κάνει τους ανθρώπους να φαντάζονται ότι είμαι πολύ μεγαλύτερη. Πάντως ακόμα κι εγώ σπανίως σκέφτομαι τη γέννησή μου. Έγινε πολύ πριν οι πυραμίδες υψωθούν κάτω από το χλωμό φεγγάρι. Ήμουν εκεί, σ' εκείνη την έρημο εκείνη την εποχή, αν και δεν κατάγομαι από κείνον τον κόσμο.

Αν χρειάζομαι αίμα για να επιβιώσω; Αν είμαι αθάνατη; Έπειτα από τόσο καιρό, κι όμως ακόμα δεν ξέρω. Το πίνω επειδή το λαχταράω. Αλλά μπορώ να καταναλώσω και κανονικό φαγητό και να το χωνέψω. Χρειάζομαι τροφή όπως και κάθε άλλος άντρας ή γυναίκα. Είμαι ένα ζωντανό πλάσμα που αναπνέει. Η καρδιά μου χτυπάει – την ακούω τώρα σαν βροντή στα αυτιά μου. Η ακοή μου είναι υπερευαίσθητη, όπως και η όρασή μου. Μπορώ να ακούσω ξερό φύλλο να πέφτει από το κλαδί του, κι ας βρίσκομαι χιλιόμετρα μακριά, και βλέπω τους κρατήρες στη Σελήνη χωρίς τηλεσκόπιο. Και οι δύο αυτές αισθήσεις οξύνονται συνεχώς όσο μεγαλώνω.

Το ανοσοποιητικό μου σύστημα είναι οχυρό αδιαπέραστο και ο μεταβολισμός μου ένα θαύμα – αν πιστεύετε στα θαύματα. Εγώ όχι. Πάντως οι πληγές μου επουλώνονται αμέσως. Αν με μαχαιρώσουν στο μπράτσο, η πληγή μου κλείνει μέσα σ' ένα λεπτό χωρίς σημάδι. Αν όμως μου καρφώσουν στην καρδιά, για παράδειγμα, έναν ξύλινο πάσσαλο ή σφήνα – πράγμα που πολλοί θνητοί θεωρούν το καλύτερο όπλο εναντίον ενός βαμπίρ–, τότε μπορεί και να πεθάνω. Είναι δύσκολο ακόμα και για την καρδιά ενός βαμπίρ να για-

τρευτεί γύρω από ένα φυτεμένο πάσσαλο ή μια λεπίδα. Όμως δεν είναι και κάτι πάνω στο οποίο έχω πειραματιστεί.

Όμως ποιος θα με μαχαίρωνε; Ποιος θα είχε τέτοια ευκαιρία; Έχω τη δύναμη πέντε αντρών τουλάχιστον και τα ανακλαστικά της μητέρας κάθε αιλουροειδούς. Δεν υπάρχει μέθοδος σωματικής επίθεσης ή άμυνας στην οποία να μην μπορώ να αντεπεξέλθω τέλεια. Μια ντουζίνα κατόχων μαύρης ζώνης μπορούν να με στριμώξουν, και θα το απολαύσω δεόντως, καθώς ένα βαμπίρ χρειάζεται τροφοδοσία. Και όντως αγαπάω τη μάχη, το ομολογώ, σχεδόν όσο λατρεύω και το να σκοτώνω. Όμως όσο περνούν τα χρόνια, σκοτώνω όλο και λιγότερο, επειδή δεν υπάρχει πια ανάγκη – εξάλλου οι συνέπειες του φόνου στις σύγχρονες κοινωνίες είναι περίπλοκες και χάσιμο του πολύτιμου αέναου χρόνου μου. Έτσι, κάποιες αγαπημένες συνήθειες εγκαταλείφθηκαν, ενώ άλλες λησμονήθηκαν.

Όσο παράξενο κι αν ακούγεται για όσους με σκέφτεστε ως τέρας, μπορώ να αγαπήσω, και μάλιστα παθιασμένα. Δε θεωρώ τον εαυτό μου δαιμόνιο πλάσμα.

Γιατί μιλάω για όλα αυτά; Και σε ποιον μιλάω; Απλώς αρθρώνω λέξεις, σκέψεις, επειδή ήρθε η ώρα. Η ώρα για ποιο πράγμα, δε γνωρίζω και δεν έχει σημασία, αφού είναι αυτό που θέλω, κι αυτός είναι πάντα επαρκής λόγος για μένα. Οι επιθυμίες μου – πόσο λίγες είναι, αλλά πόσο βαθιά καίνε. Όχι, δε θα σας πω, προς το παρόν, σε ποιον μιλάω.

☪☪☪

Η στιγμή περιβάλλεται από μυστήριο ακόμα και για μένα. Στέκομαι έξω από το γραφείο του ιδιωτικού ντετέκτιβ Μάικλ Ράιλυ. Είναι αργά, και ξέρω ότι βρίσκεται μέσα στο δεύτερο δωμάτιο με χαμηλωμένο φως – τα ξέρω όλα χωρίς να βλέπω. Ο καλός μου κύριος Ράιλυ τηλεφώνησε πριν από

τρεις ώρες και μου είπε ότι πρέπει να πάω στο γραφείο του για μια κουβεντούλα σχετική με θέματα που με ενδιαφέρουν. Διέκρινα μια ιδέα απειλής στη φωνή του, ίσως και κάτι παραπάνω. Ψυχανεμίζομαι τα συναισθήματα, αν και δεν μπορώ να διαβάσω το μυαλό των άλλων. Είμαι περίεργη καθώς στέκομαι σ' αυτόν το βρόμικο και στενό διάδρομο. Είμαι επίσης ενοχλημένη, κι αυτό δε θα του βγει σε καλό του κυρίου Ράιλυ. Χτυπάω απαλά την έξω πόρτα του γραφείου του και ανοίγω πριν μου απαντήσει.

«Γεια σας» του λέω.

Δεν ακούγομαι επικίνδυνη, εξάλλου υποτίθεται ότι είμαι ένα νέο κορίτσι. Στέκομαι δίπλα στο γραφείο της δύστηνης γραμματέως του και φαντάζομαι ότι οι επιταγές των τελευταίων μηνών «βρίσκονται στην τράπεζα», όπως ισχυρίζεται το αφεντικό της, αλλά δεν τις έλαβε.

Ο κύριος Ράιλυ είναι πίσω, στο δικό του γραφείο, και σηκώνεται μόλις με βλέπει στο μπροστινό δωμάτιο. Φοράει ένα τσαλακωμένο σπορ σακάκι, και με μια ματιά τσακώνω το ρεβόλβερ του να φουσκώνει κάτω από το αριστερό του στήθος. Ο ντετέκτιβ Ράιλυ νομίζει ότι είμαι επικίνδυνη – το λαμβάνω υπόψη αυτό–, και αυξάνεται η περιέργειά μου. Όμως δε φοβάμαι πως ξέρει ποια είμαι στ' αλήθεια, αλλιώς δε θα είχε επιλέξει να με συναντήσει ποτέ, ούτε καν μέρα μεσημέρι.

«Η Αλίσα Περν;» ρωτάει, και διακρίνω μια ανησυχία στον τόνο του.

«Μάλιστα».

Μου κάνει νόημα από εφτά μέτρα απόσταση.

«Παρακαλώ, ελάτε. Καθίστε».

Μπαίνω στο χώρο του, όμως δε διαλέγω την καρέκλα που μου έδειξε μπροστά στο γραφείο του, αλλά μια που ακουμπάει στον τοίχο, φάτσα απέναντί του. Θέλω να βρί-

σκομαι σε ευθεία γραμμή αν διανοηθεί να τραβήξει όπλο. Αν το κάνει, θα πεθάνει, και μάλλον με πόνο.

Με κοιτάζει, με ζυγίζει και δυσκολεύεται να καταλάβει ποια είμαι, γιατί απλώς κάθομαι ήσυχα. Εκείνος πάντως μου προσφέρει μια ποικιλία πληροφοριών. Το σακάκι του δεν είναι μόνο τσαλακωμένο αλλά και λεκιασμένο – από λιγδερά χάμπουργκερ που τρώει στο πόδι. Το σημειώνω κι αυτό. Τα μάτια του κατακόκκινα από κάποιο ναρκωτικό και κούραση. Υποθέτω ότι το δηλητήριό του είναι το σπιντ – το χρησιμοποιούν πολύ όσοι βρίσκονται ατέλειωτες ώρες στο τρέξιμο. Ναι, αλλά τρέχει πίσω από μένα; Σίγουρα. Υπάρχει μια λάμψη ικανοποίησης στα μάτια του, σαν να έπιασε επιτέλους τη λεία του. Χαμογελάω κρυφά μόλις το σκέφτομαι, όμως νιώθω μια αμυδρή ανησυχία. Το γραφείο είναι αποπνικτικό και λίγο κρύο. Ποτέ δε μου άρεσε το ψύχος, αν και μπορώ να επιβιώσω στον αρκτικό χειμώνα νύχτα και ολόγυμνη.

«Υποθέτω πως αναρωτιέστε γιατί ήθελα να μιλήσουμε επειγόντως» μου λέει.

Κουνάω το κεφάλι. Δε σταύρωσα τα πόδια· το λευκό παντελόνι μου πέφτει χαλαρά επάνω τους. Το ένα μου χέρι στο γόνατο, το άλλο παίζει με τα μαλλιά μου. Αριστερόχειρας, δεξιόχειρας – ούτε το ένα ούτε το άλλο, και τα δύο.

«Μπορώ να σε λέω Αλίσα;»

«Μπορείτε να με λέτε όπως θέλετε, κύριε Ράιλυ».

Η φωνή μου τον ξαφνιάζει, και είναι ακριβώς αυτό που θέλω. Μπορούσα να μιλήσω σε λίγο πιο ψηλές νότες σαν τις σύγχρονες τινέιτζερ, όμως επέτρεψα στο παρελθόν μου να διεισδύσει στη φωνή μου για να του επιβληθώ. Θέλω να τον κρατήσω νευρικό, επειδή οι νευρικοί άνθρωποι λένε πράγματα για τα οποία μετανιώνουν αργότερα.

«Να με λες Μάικ. Δυσκολεύτηκες να βρεις το γραφείο μου;»

«Όχι».

Ρίχνει μια πλάγια ματιά σ' ένα ντοσιέ και το ανοίγει. Καθαρίζει το λαιμό του, και συναισθάνομαι ξανά την κούρασή του, καθώς και το φόβο του. Όμως εμένα φοβάται; Δεν είμαι βέβαιη. Εκτός από το όπλο στο σακάκι του έχει άλλο ένα κάτω από κάτι χαρτιά στην άλλη άκρη του γραφείου του. Μυρίζω το μπαρούτι στις σφαίρες, το παγερό ατσάλι. Πολύς οπλισμός για ένα κοριτσάκι. Ακούω το ανεπαίσθητο γδάρσιμο κινούμενου πλαστικού επάνω σε μέταλλο. Μάλιστα. Μαγνητοφωνεί τη συζήτηση.

«Πρώτα απ' όλα πρέπει να σου πω ποιος είμαι. Όπως ανέφερα και στο τηλέφωνο, είμαι ιδιωτικός ντετέκτιβ. Εντελώς δικιά μου δουλειά· εργάζομαι ως ελεύθερος επαγγελματίας. Οι πελάτες έρχονται σε μένα για να βρουν τους αγαπημένους τους, να ερευνήσουνε για κρυφές επενδύσεις, για παροχή υπηρεσιών ασφάλειας, όταν χρειάζεται, καθώς και για να ξετρυπώσουνε δύσκολες πληροφορίες για κάποια άτομα που τους ενδιαφέρουνε».

«Και για κατασκοπεία» λέω χαμογελώντας.

Ανοιγοκλείνει τα μάτια.

«Εγώ δεν κατασκοπεύω, δεσποινίς Περν».

«Αλήθεια;» Το χαμόγελό μου μεγαλώνει. Γέρνω μπροστά ξέροντας ότι μισοφαίνεται το στήθος μου από το φαρδύ άνοιγμα της μεταξωτής μου μπλούζας. «Είναι αργά, κύριε Ράλι. Πείτε μου τι θέλετε».

Κουνάει το κεφάλι του εκνευρισμένος.

«Έχεις μεγάλη αυτοπεποίθηση για την ηλικία σου».

«Κι εσείς έχετε πολύ θράσος για αποτυχημένος ιδιωτικός ντετέκτιβ».

Δεν του άρεσε αυτό. Χτυπάει με το δάχτυλο τον ανοιχτό φάκελο στο γραφείο του. Το γυρίζει στον πληθυντικό.

«Κάνω έρευνα για σας..., δεσποινίς Περν, τους τελευ-

ταίους μήνες. Από τότε που μετακομίσατε στο Μέυφερ. Έχετε ενδιαφέρον παρελθόν και πολλές επενδύσεις. Αλλά βέβαια αυτό το γνωρίζετε».

«Όντως».

«Πριν ξεκινήσουμε, μπορώ να ρωτήσω πόσων χρόνων είστε;»

«Μπορείτε».

«Πόσων χρόνων είστε;»

«Να μη σας νοιάζει».

Χαμογελάει. Σκέφτεται ότι κέρδισε έναν πόντο. Δεν αντιλαμβάνεται ότι σκέφτομαι ήδη πώς με βολεύει να πεθάνει, αν και ακόμα ελπίζω να αποφύγω ένα τόσο ακραίο μέτρο. Ποτέ δε ρωτάς την ηλικία ενός βαμπίρ. Είναι εξαιρετικά αγενές. Δε μας αρέσουν αυτές οι ερωτήσεις. Ο κύριος Ράιλυ καθαρίζει πάλι το λαιμό του, και σκέφτομαι μήπως να τον στραγγαλίσω.

«Πριν μετακομίσετε στο Μέυφερ λοιπόν, ζούσατε στο Λος Άντζελες, για την ακρίβεια στο Μπέβερλυ Χιλς, οδός Γκρόουβ 2-5-6. Πρόκειται για ένα μέγαρο τετρακοσίων τετραγωνικών με δύο πισίνες, γήπεδο τένις, σάουνα κι ένα μικρό αστεροσκοπείο – ένα μέγαρο αξίας εξίμισι εκατομμυρίων. Μέχρι και σήμερα φαίνεστε στα χαρτιά ως η μοναδική ιδιοκτήτρια, δεσποινίς Περν».

«Δεν είναι έγκλημα να είσαι πλούσιος».

«Δεν είστε απλώς πλούσια. Είστε πολύ πλούσια. Από τις έρευνές μου βρήκα ότι έχετε στην κατοχή σας πέντε μεγάλες ιδιοκτησίες σ' όλη τη χώρα. Οι περαιτέρω έρευνές μου δείχνουν ότι μάλλον διαθέτετε αντίστοιχη ή και μεγαλύτερη περιουσία στην Ευρώπη και την Άπω Ανατολή. Οι επενδύσεις σας σε ομόλογα και μετοχές φτάνουν τα εκατοντάδες εκατομμύρια. Όμως το θέμα με την έρευνά μου είναι ότι δε μου αποκάλυψε με ποιον τρόπο αποκτήσατε

αυτή την αμύθητη περιουσία. Δεν υπάρχουνε αρχεία της οικογένειάς σας πουθενά, και, πιστέψτε με, δεσποινίς Περν, η έρευνά μου ήταν εκτενέστατη και μακρόχρονη».

«Σας πιστεύω. Όμως πείτε μου. Με ποιον ήρθατε σε επαφή για να συλλέξετε αυτές τις πληροφορίες; Ποιος σας ανέθεσε την έρευνα;»

Διασκεδάζει, γιατί μου τράβηξε το ενδιαφέρον.

«Οι πηγές μου, όπως αντιλαμβάνεστε, είναι άκρως απόρρητες».

«Φυσικά». Τον κοιτάζω έντονα, πάρα πολύ έντονα. Μερικές φορές αν ξεχαστώ και κοιτάξω πολύ έντονα ένα λουλούδι, ζαρώνει και μαραίνεται. Και τώρα ο κύριος Ράιλυ χάνει το χαμογελάκι του και μετακινείται όλο ανησυχία στην καρέκλα του. «Για ποιο λόγο κάνατε έρευνα για μένα;»

«Δηλαδή παραδέχεστε ότι τα στοιχεία μου είναι ακριβή;»

«Γιατί; Χρειάζεστε την επιβεβαίωσή μου;» Συνεχίζω να τον καρφώνω με το βλέμμα μου. Χοντρές στάλες ιδρώτα σχηματίζονται στο μέτωπό του. «Προς τι η έρευνα, κύριε Ράιλυ;»

Ανοιγοκλείνει τα βλέφαρα και αποστρέφει το βλέμμα του με κόπο. Σκουπίζει τον ιδρώτα του.

«Επειδή με συναρπάζετε!» μου απαντάει. «Σκεφτόμουν: να μια από τις πιο πλούσιες γυναίκες στον κόσμο και κανένας δεν ξέρει ποια είναι. Επιπλέον δεν μπορεί να είναι παραπάνω από είκοσι πέντε και δεν έχει οικογένεια. Είναι ν' απορείς...»

«Για ποιο θέμα απορείτε, κύριε Ράιλυ;»

Αποτολμάει μια γρήγορη ματιά, αν και δεν του αρέσει καθόλου να με κοιτάζει, κι ας είμαι πολύ όμορφη.

«Επειδή έχετε κάνει τα αδύνατα δυνατά για να παραμείνετε ανώνυμη και αόρατη» μου απαντάει.

«Και επιπλέον απορείτε αν θα πλήρωνα για να συνεχίσω να είμαι» του λέω σαν να διάβασα τη σκέψη του.

Παριστάνει τον έκπληκτο.

«Δεν είπα κάτι τέτοιο».

«Πόσα θέλετε, κύριε Ράιλυ;»

Η ερώτησή μου τον αφήνει άφωνο, αλλά και τον ευχαριστεί. Δε θα χρειαστεί να λερώσει από μόνος του τα χέρια του. Αυτό που δεν αντιλαμβάνεται είναι πως οι λεκέδες από αίμα είναι οι χειρότεροι και επιμένουν πιο πολύ. Αναγκαστικά θα ματώσουν τα χέρια μου απόψε. Ναι, δεν του μένει πολλή ζωή.

«Πόσα προσφέρετε;» ρωτάει διερευνητικά.

Σηκώνω τους ώμους.

«Εξαρτάται».

«Από τι;»

«Από το αν μου πείτε ποιος σας οδήγησε σε μένα».

Παίρνει ένα ύφος λες και προσβλήθηκε βαθιά.

«Σας βεβαιώνω ότι δε χρειάστηκα κανέναν να με οδηγήσει σε σας. Ανακάλυψα από μόνος μου τις ενδιαφέρουσες ιδιότητές σας».

Λέει ψέματα, είμαι σίγουρη. Ξέρω πάντα πότε κάποιος ψεύδεται, ή σχεδόν πάντα. Μόνο οι πολύ σπάνιοι άνθρωποι μπορούν να με ξεγελάσουν, αλλά ακόμα και τότε, μόνο αν είναι πολύ τυχεροί. Όμως δε μου αρέσει το ξεγέλασμα, οπότε πρέπει να αναρωτηθούν τι θα τους φέρει η... τύχη τους.

«Τότε δεν προσφέρω τίποτα».

Τεντώνεται. Νομίζει ότι έχει έτοιμο το μεγάλο χτύπημα.

«Τότε ως... αντιπροσφορά, δεσποινίς Περν, θα δημοσιεύσω όλα τα στοιχεία που κρύβετε με τόση επιμέλεια». Σταματάει νομίζοντας ότι θέλω χρόνο να το χωνέψω. «Πώς σας φαίνεται;»

«Αυτό δεν πρόκειται να συμβεί ποτέ».

«Έτσι νομίζετε;» λέει με ένα χαμόγελο.

«Θα πεθάνετε πριν συμβεί, να είστε βέβαιος» του αντι-
γυρίζω χαμογελώντας κι εγώ.

Σκάει στα γέλια.

«Θα κάνετε συμβόλαιο θανάτου;»

«Περίπου».

Σταματάει τα γέλια. Σοβαρεύει απόλυτα επειδή μιλάμε
για θάνατο. Όμως εγώ χαμογελάω, γιατί εξακολουθώ να το
διασκεδάζω. Μου τεντώνει το δάχτυλο δασκαλίστικα.

«Σας βεβαιώνω ότι, αν μου συμβεί το παραμικρό, η α-
στυνομία θα έρθει στην πόρτα σας την ίδια μέρα».

«Ωστε οργανωθήκατε... Στείλατε σε κάποιον άλλον τα
στοιχεία για την περίπτωση που θα σας συμβεί κάτι;»

«Περίπου».

Μου το παίζει έξυπνος. Και πάλι λέει ψέματα. Ξαπλώ-
νω στην καρέκλα μου. Νομίζει ότι χαλαρώνω, όμως εγώ το-
ποθετώ έτσι το σώμα μου, ώστε τα πόδια μου να βρίσκο-
νται τεντωμένα, γιατί, αν είναι να επιθετώ, όπως αποφάσι-
σα, θα τον χτυπήσω με το δεξί μου πόδι, που είναι σε από-
λυτη ευθεία με το σώμα του.

«Κύριε Ράιλυ, δε χρειάζονται διαφωνίες. Θέλετε κάτι
από μένα, κι εγώ θέλω κάτι από σας. Είμαι διατεθειμένη
να σας πληρώσω ένα εκατομμύριο δολάρια, να κατατεθού-
νε σ' όποιο λογαριασμό επιθυμείτε, σ' οποιοδήποτε μέρος
του κόσμου διαλέξετε, αρκεί να μου πείτε ποιος σας ενημέ-
ρωσε για μένα».

Με κοιτάζει στα μάτια, ή τουλάχιστον προσπαθεί, και
σίγουρα νιώθει την κάψα που φουντώνει μέσα μου, γιατί
ανοιγοκλείνει τα βλέφαρα ταραγμένος. Η φωνή του βγαί-
νει μπερδεμένη και παράτονη. Δεν καταλαβαίνει γιατί
ξαφνικά του φαίνομαι τόσο απειλητική.

«Κανέννας δεν ενδιαφέρεται για σας, μόνο εγώ...» μουρμουρίζει.

Αναστενάζω.

«Είστε οπλισμένος, κύριε Ράιλυ...»

«Είμαι;»

Σκληραίνω τη φωνή μου.

«Έχετε όπλο στο σακάκι σας. Έχετε άλλο ένα κάτω από κείνα τα χαρτιά στο γραφείο σας. Μαγνητοφωνείτε τη συζήτησή μας. Ναι, κάποιος θα έλεγε ότι αυτά είναι οι στάνταρ προφυλάξεις σας, αλλά εγώ όχι. Είμαι μια νέα κοπέλα. Δε δείχνω επικίνδυνη. Όμως κάποιος πρέπει να σας ειπεί ότι είμαι πολύ πιο επικίνδυνη απ' όσο δείχνω κι ότι πρέπει να με αντιμετωπίσετε με εξαιρετική προσοχή. Και ξέρετε πως αυτός ο κάποιος έχει δίκιο». Σταματάω για να αυξηθεί η αγωνία του. «Πείτε μου λοιπόν. Ποιος είναι αυτός, κύριε Ράιλυ;»

Κουνάει το κεφάλι του κοιτάζοντάς με σαν να βρέθηκα μπροστά του μόλις τώρα. Φυσικά το βλέμμα μου τον ταράζει. Αρχίζει να φοβάται.

«Πώς... πώς τα ξέρετε όλα αυτά;»

Του κάνω τη δική του ερώτηση μιλώντας του στον ενικό, για να καταλάβει ότι είμαστε ίσοι.

«Δηλαδή παραδέχεσαι ότι τα στοιχεία μου είναι ακριβή;»

Κουνάει πάλι το κεφάλι του.

Και τώρα επιτρέπω στη φωνή μου να αλλάξει, να βαθύνει, να συντονιστεί με όλη την ατέλειωτη ζωή μου. Φυσικά ξέρω τι επίδραση ασκώ επάνω του. Τρέμει ολοφάνερα, σαν ξάφνου να αντιλαμβάνεται ότι βρίσκεται αντιμέτωπος με ένα τέρας. Όμως δεν είμαι ένα τυχαίο τέρας. Είμαι βαμπίρ, και με πολλούς τρόπους αυτό μπορεί να είναι το χειρότερο τέρας για τον κύριο Ράιλυ. Του μιλάω συνέχεια στον ενικό πια.

«Κάποιος σ' έβαλε να με ψάξεις. Αυτό το στοιχείο το

ξέρω. Σε παρακαλώ, μην το αρνηθείς πάλι, γιατί θα θυμώσω. Και ειλικρινά είμαι ανεξέλεγκτη όταν θυμώνω. Κάνω πράγματα για τα οποία στη συνέχεια μετανιώνω, και θα μετανιώσω αν σε σκοτώσω, κύριε Ράιλυ, αλλά όχι για πολύ». Σταματάω και τον κοιτάζω έντονα. «Και τώρα, για τελευταία φορά, πες μου ποιος σ' έστειλε να με κυνηγήσεις. Θα σου δώσω ένα εκατομμύριο δολάρια και θα σ' αφήσω να φύγεις ζωντανός».

Με κοιτάζει με δυσπιστία. Τα μάτια του βλέπουν ένα κορίτσι, ενώ τα αυτιά του ακούνε κάτι άλλο, το ξέρω. Βλέπει μια όμορφη ξανθούλα με εκπληκτικά μπλε μάτια και ακούει μια βελουδένια φωνή ενός θηλυκού δαίμονα της Κόλασης. Του πέφτει βαρύ. Αρχίζει να τραυλίζει.

«Δεσποινίς Περν... Δε... με καταλάβετε... Δεν έχω... καθόλου κακή πρόθεση. Απλώς... θέλω να ολοκληρώσουμε μια... επιχειρηματική συμφωνία. Κανένας δε χρειάζεται... να πληγωθεί...»

Ανασαίνω βαθιά και αργά. Μπορώ να κρατήσω την ανάσα μου και για μία ώρα αν χρειαστεί. Όμως τώρα εκπνέω πριν μιλήσω, και το δωμάτιο πραγματικά παγώνει. Και ο κύριος Ράιλυ τρέμει σαν το φύλλο.

«Απάντησε στην ερώτησή μου» του λέω κοφτά.

Βήχει.

«Δεν υπάρχει κανένας άλλος...»

«Καλύτερα να πιάσεις το όπλο σου».

«Συγγνώμη;»

«Θα πεθάνεις. Υποθέτω ότι προτιμάς να πεθάνεις μαχόμενος».

«Δεσποινίς Περν...»

«Είμαι πέντε χιλιάδων ετών».

Ανοιγοκλείνει τα βλέφαρα.

«Τι;»

Του χαρίζω την πλήρη, βαθιά, αποκαλυπτική ματιά μου, αυτήν που χρησιμοποιούσα στο παρελθόν αποκλειστικά για φόνο.

«Είμαι βαμπίρ» του λέω απαλά, «κι εσύ με νευρίασες πολύ».

Με πιστεύει. Ξαφνικά πιστεύει κάθε ιστορία τρόμου που του έλεγαν όταν ήταν παιδάκι. Πιστεύει πως όλα είναι αλήθεια: τα νεκρά πλάσματα που πεινούν για φρέσκια ολοζώντανη σάρκα, τα αποστεωμένα χέρια που ξεφυτρώνουν από την ντουλάπα τα μεσάνυχτα, τα τέρατα από μια άλλη σελίδα της πραγματικότητας, την αδιάβαστη σελίδα – που αρχικά δείχνουν τόσο χαριτωμένα, τόσο ανθρώπινα.

Κάνει να πιάσει το όπλο του. Πολύ αργά. Υπερβολικά πολύ αργά.

Τινάζομαι από την καρέκλα με τέτοια φόρα, που βρίσκομαι αυτομάτως στον αέρα παράλληλα προς το πάτωμα. Οι αισθήσεις μου μπαίνουν στην υπερταχεία. Τις τελευταίες εκατονταετίες – όσες φορές απειλήθηκα– ανέπτυξα την ικανότητα να βλέπω ό,τι συμβαίνει σε απίστευτα αργή κίνηση. Όμως αυτό δε σημαίνει πως εγώ κινούμαι αργά – το αντίθετο. Ο κύριος Ράιλυ δε βλέπει τίποτα. Μόνο μια ιπτάμενη θολούρα, μια περιδίνηση. Δεν μπορεί να δει ότι κινούμαι ούτε ότι τίναξα το πόδι μου για να του δώσω ένα και μόνο συντριπτικό χτύπημα.

Το δεξί μου πόδι εκτοξεύεται. Η φτέρνα μου τον πετυχαίνει στο κέντρο του στέρνου του. Ακούω τα οστά του να ραγίζουν καθώς εκσφενδονίζεται προς τα πίσω στο πάτωμα με το όπλο του ακόμα στη θήκη μέσα στο σακάκι του. Αν και όρμησα οριζόντια, τώρα προσγειώνομαι απαλά στα πόδια μου. Σέρνεται στο πάτωμα επάνω στην αναποδογυρισμένη καρέκλα του. Έσπασα τα τείχη της καρδιάς του μαζί με τα οστά του στέρνου του, και φυσικά θα πεθάνει.